

יובל פז

אף אחד לא ראה אותו

”אני ציפור מתה,
ציפור אחת שמתה” (זלדה)

כְּשֶׁהָיָה יֶלֶד
אָף אָחַד לֹא רָאָה אוֹתוֹ.
בְּהַפְסָקָה הִדְבִּיקוּ לוֹ מִסְטִיק לְשַׁעַר
וְהַבּוֹשָׁה יָרְדָה אִתּוֹ בַּמְדַּרְגּוֹת
כְּשִׁיצָא לְהַתְלַטֵּף בְּגִדְרוֹת הַחֶצֶר,
לְבָהוֹת בַּמְכוֹנִיּוֹת הַצּוֹפְרוֹת.
רַק אֱלוֹהִים יוֹדֵעַ כַּמָּה רָצָה לְהִיּוֹת
טוֹב לְכֻלָּם.
וּבִשְׂכֵתוֹת נִסַּע עִם אָבָא לְשָׂדֶה הַתְּעוּפָה
לְרֵאוֹת מְטוֹסִים נַחִים עַל הַמְסָלוֹל.
הוּא הָיָה כָּל־כֶּךָ קָרוֹב
אָבֵל סָגוֹר בְּתוֹךְ הַלְּחִישוֹת.
הֵם שָׁחֲקוּ בּוֹ וְצָחֲקוּ כְּשֶׁנִּשְׁבַּר
וְאָהָבוּ לְקַטֵּף אוֹתוֹ בְּכֹל פַּעַם שֶׁהִלִּילָה כֶּסֶה
אֶת הָעֵינַיִם הָאֲדָמוֹת.
וְלַפְעָמִים טִיל עִם אָבָא בְּדִיזְנוֹגוֹף
וְאָכְלוּ גְלִידָה
עִם קֶצֶפֶת וְרִבְדֵּבָנִים.
מִחֵר אוֹלֵי הֵם יִקְרְאוּ לִי.
אָסוֹר לְהַצְטַעַר עַל מֵה שֶׁקָּרָה
רַק לְצַפּוֹת לְרוֹיַח קֶלֶה
אוּ לְרִכֵּב עַל אוֹפְנִים לְאַרְךְ הַיִּרְקוֹן
וְאַחֲר־כֵּן לְהִתְרַחֵץ עִם אָבָא בְּיָם
וּלְהִמְרִיא עַל הַגְּלִים.

ופתאום ילד

כשאת באה אני שוב הילד והפחד
שהמחשבה כלואה לו בתוך הפה
ויונה משתוקקת לנסק ולהביא
ואין בשורה.

אני רעב אני עור אני חושב אני אוהב ומתפוצץ
מתמסר לכנופיות הפנטזיות האסורות
נוגע בך וממשיך לנדוד
והנה השקט!?! הנה הוא בא.

הילדים

אני כל הזמן דואג להם
מתגלגלים בעשב בר
מזנקים אל גלי הים
נלכדים בחלומות.

ואני יושב
בספרייה
בבית הקפה
באולם הקולנוע
על מושב האופנוע
מביט בדלת נעולה
לכד ברחוב ללא מוצא
שפתאום
נקרע מצוחת שמחתם.

הם חולפים בדהירת אופנים
ואני מתפלל שלפחות אזכר
שאריות צחוק שבור
שינחו אצלי
כמו פרורי הבוץ שדבקו במגפים
בחרף אחרי שהשתוללנו בשלוליות.